

res næste spørgsmål, sådan at hr. Jan Trøjborg stiller det sidste spørgsmål. Det er trods alt hr. Jan Trøjborg, der har gjort sig umage med at skrive spørgsmålet ned. Derfor får han det sidste spørgsmål.

Jeppe Kofod (S):

Spørgsmålet handler jo også om, hvordan Danmark er en del af koalitionen, når man skal reddegøre for effekten af koalitionen arbejde.

Det er ikke for at være tilbageskuende, vil jeg sige til statsministeren, men jeg vil gerne spørge statsministeren, om det er sådan, at statsministeren og den danske regering var orienteret om:

1) at Allawi indførte undtagelsestilstand i dele af Irak, og 2) angrebet på Falluja. Var man orienteret om det i den danske regering, så man kunne gøre de nødvendige forberedelser?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Ja, den danske regering bliver orienteret, men den danske regering har ikke været involveret i beslutninger om Falluja. Vi er ikke der. Vi har ikke noget ansvarsområde der og har derfor ikke været involveret i nogen som helst form for beslutning om det.

Må jeg så sige, at det alligevel er karakteristisk, og det har jeg også kunnet mærke her i dag, at der ligesom er to kategorier af socialdemokratisk tilgange til det her. Hr. Lykkesoft og hr. Kofod kigger hele tiden tilbage, mens hr. Jan Trøjborg kigger frem. Jeg noterer det bare. Men jeg noterer også med glæde, at hr. Jan Trøjborg koncentrerer sig om det fremadrettede job. Det er derfor, jeg giver et imødekommende svar til hr. Jan Trøjborg. Hvis han og Socialdemokratiet har et ønske om at få tilvejebragt et bredere fundament for en beslutning til sin tid, så vil vi fra regeringens side gøre alt, hvad vi kan.

Jeppe Kofod (S):

Jeg synes, at det er en underlig fremstilling af virkeligheden, statsministeren kommer med her, men det har vi jo set før.

Når man var orienteret i regeringen om både undtagelsestilstand og angreb på Falluja, er det så ikke også sådan, at man har et ansvar som koalitionspartner for at sikre, at de civile, som er i byen, forskånes mest muligt mod terroristerne, som jo bryder enhver af krigens love, det ved vi, men også mod koalitionen, som desværre har nægtet nødhjælpsorganisationer adgang til at komme ind. Det handler om, hvad Danmark har

af ansvar og muligheder som medlem af en koalition, der skal vinde freden i Irak. Det er et meget fremadrettet spørgsmål, vil jeg sige til statsministeren.

For hvis der opstår lignende situationer, vil jeg bare være sikker på, at den danske regering tager ikke mindst beskyttelsen af de civile i Irak meget, meget alvorligt og råber op, hvis det er nødvendigt.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Efter de informationer, jeg har, blev det netop sikret, at civile i videst muligt omfang kunne komme ud af byen, inden de alvorlige kampe startede. Men jeg er bare nødt til igen at notere, at hr. Jan Trøjborg har stillet et fremadrettet spørgsmål om, at et beslutningsforslag skal tilvejebringes i foråret 2005, og straks bruger hr. Jeppe Kofod anledningen til at stille et spørgsmål om noget helt andet, der intet har at gøre med hr. Jan Trøjborgs spørgsmål, men om noget bagudrettet, nemlig om grundlaget for beslutningerne om angrebet på Falluja.

Jeg noterer bare, at der er den forskellige tilgang til det, og jeg har det ligesom hr. Jan Trøjborg. Jeg synes faktisk, at det tjener den irakiske befolkning bedst, at vi nu koncentrerer os om det fremadrettede. Derfor vil regeringen naturligvis også i det omfang, vi overhovedet kan, være behjælpelig med at tilvejebringe et tilfredsstillende beslutningsgrundlag til foråret.

Villy Søvdal (SF):

Det, der får mig til at tage ordet, er statsministerens opfordring til, at de, der kigger fremad, får hjælp. Jeg følte mig næsten kaldet til at trykke på knappen, da statsministeren sagde det.

Det, statsministeren efterlyser, er, hvilke spørgsmål det ville være interessant at få belyst, og det vil vi meget gerne hjælpe til med fra SF's side. Jeg vil bare nævne fem for mig helt centrale spørgsmål. Jeg tror, at statsministeren godt kan huske fem ting.

Kl. 14.50

Det ene spørgsmål kunne f.eks. være: Har CIA-rapporten ret i, at modstanden bliver stadig bredere, og at statsministerens billede af, at der er få terrorister, som er centrale i det her, altså ikke holder stik? Det synes jeg er det ene helt centrale spørgsmål.

Det andet helt centrale spørgsmål er: Er det rigtigt, som CIA-rapporten siger, at der i dag er 50.000 oprørere?